

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobců 1) **Petra Švece**, bytem v Praze 8, Pernerova 536/61, 2) **KARLÍN SOBĚ, občanské sdružení za lepší život v pražském Karlíně**, IČ 22887580, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 428/130, obou zastoupených JUDr.Jiřím Matznerem Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem v Praze 2, Anny Letenské 34/7, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **a/ Společnosti Balabenka s.r.o.**, IČ 25163809, se sídlem v Praze 7, Jankovcova 49/1037, zastoupené JUDr.Milenou Hegenbartovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Perlová 5, a **b/ Ludmily Dienstbierové**, bytem v Praze 8, Březinova 474/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 22.4.2013, sp.zn. S-MHMP 1482257/2012 OST/Li/La

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22.4.2013, č.j.: S-MHMP 1482257/2012/OST/Li/La, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 16.520,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr.Jiřího Matznera, advokáta.

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí, vydanému Úřadem městské části Praha 8, ze dne 2.8.2012, č.j.: MCP8 062624/2012, kterýmž bylo pravomocně rozhodnuto o

umístění stavby „AFI Karlín Business Centre – administrativní budova“ v Praze 8 - Karlíně, v ulicích Pernerova a Korybutova, na pozemcích v katastrálním území Žižkov a Karlín.

Žalobci v podané žalobě namítli, že byli v řízení před vydáním žalovaných rozhodnutí hrubě zkráceni na svých právech nezákonnými rozhodnutími i nezákonným postupem úřadů, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí.

V prvním žalobním bodě žalobci namítli, že již v průběhu řízení uvedli obsáhlý výklad právní konstrukce únosného zatížení území a důsledků uzákoněných i místních hlukových limitů a také pravidlo, že tyto limity je nutno dodržovat a nadlimitní stav v území je stavem protiprávním. Žalobci dospěli k závěru, že veškeré navrhované zásahy v území musí být prováděny přesvědčivým důkazem, že jejich uskutečněním nedojde k překročení přípustné míry zatěžování a znečišťování prostředí, tedy k nadlimitní zátěži území. Pokud již objektivně v důsledku lidské činnosti existuje v daném území nadlimitní zátěž, tedy protiprávní stav, pak je nutno u navrhovaného zásahu podat přesvědčivý průkaz toho, že provedením tohoto zásahu či dalších souběžných opatření v území nedojde ani v minimální míře k přetížení nadlimitní zátěže nebo bude i souběžnými zásahy v území zajištěn pokles zátěže pod předepsané mezní hodnoty. Bez takového průkazu je odsouhlasení, umístění nebo povolení záměru nezákonné a protiústavní, příslušné dotčené orgány i stavební úřady závažným způsobem porušují zákon a jednají hrubě chybně, pokud nehájí vymezené veřejné zájmy a souhlasí se způsobem bezpráví či jeho prohloubením. Žalovaný odvolací správní úřad shrnul odvolací argumentaci do dvou řádků na straně 5 napadeného rozhodnutí. Žalobci byli zkráceni tím, že žalovaný i ústřední orgány postupovali ryze formálně, stručně uvedeným způsobem „stanoviska dotčených orgánů veřejné správy jsou kladná, tedy lze stavbu umístit.“ Přitom však neprojednali ani nezjistili skutečnou aktuální hlukovou a imisní zátěž, zcela opomenuli požadovat náležité vyhodnocení koncentrací polévatého prachu frakce PM 2,5, hlukový nadlimit byl přímo prokázán a přesto bylo stanovisko hygienika i jeho nadřízeného orgánu kladné. Žalobci neobdrželi věcně obhajitelné a přesvědčivé vyvrácení svých odvolacích námitek a získali jistotu, že i tam, kde je limit překročen, zátěž provozem nového administrativního centra ještě vzroste.

Ve druhé žalobní námitce žalobci namítli, že požadovali, aby postup orgánu EIA přezkoumal ústřední orgán státní správy pro tuto oblast, zejména aby posoudil odlišné záměry bytového domu a polyfunkčního centra, přičemž záměna bytového domu za palác pro businessmany a byrokraty je objektivně vzato přesně tou změnou, která naplňuje podmínky ustanovení § 4 odst.1 písm.c) zákona č. 100/2001 Sb., v platném znění. Významně se zde mění technologie, řízení provozu a způsob užívání, celkové řešení stavby co do hmot znamená jednak nežádoucí dominantu v území, jednak jiné charakteristiky překážky pro šíření hluku a škodlivin v území. Rovněž v tomto případě vyřídil žalovaný odvolací správní úřad na straně 5 rozhodnutí věc velice povrchně a nesprávně. Žalobci v odvolání tvrdili, že v případě stanoviska nebo závěru zjišťovacího řízení EIA jde o situaci obdobnou závaznému stanovisku podle ustanovení § 149 správního řádu a zároveň navrhli, aby Ministerstvo životního prostředí přezkoumalo věc z titulu vrchního státního dozoru v oblasti posuzování vlivů podle příslušného zákona. S tím se však ministerstvo zjevně vůbec nevyrovnalo a žalovaný tuto skutečnost ignoroval. Podstatný odvolací důvod tak nebyl vyřízen ani vyvrácen, žalovaný i ústřední orgán část návrhu žalobce ignorovali a díky tomu se z přezkumu fakticky vylhali.

V třetí žalobní námitce žalobce namítal, že z památkového hlediska namítali žalobci v odvoláních umístění mohutného nekonvenčního novotvaru jako naprosto nepřipustné, protože je v rozporu s veškerými podmínkami celkové ochrany území v rámci památkové zóny Karlín. Stanovisko Mgr.Kněžníka vyjádřené v závazném stanovisku ze dne 19.7.2011, ochotně přebírá pochybnou argumentaci žadatele, je školním případem selhání státní památkové péče při ochraně svěřeného veřejného zájmu a jako rozhodnutí v rozporu se zákonem i vyhláškou je neobhajitelné. Žalovaný odvolací správní úřad opět ryze formálně a nikoli obsahově přezkoumané podkladové závazné stanovisko obhajoval, aniž by naplnil zásadu materiální pravdy. Žalobci se nedočkali obsahového přezkumu a na jeho základě hodnověrného a zákonného vyvrácení své odvolací námitky.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobci poukázali na to, že prvý žalobce vytkl správním úřadům, jakým způsobem má být dále stavebním úřadem postupováno a doplnil v rámci řízení odkazy na soudobou judikaturu správních soudů. Stavební úřad replikoval tím, že nemůže věcně stanoviska dotčených orgánů přezkoumávat, o tom, že v kooperaci s dotčeným orgánem má odstraňovat vzniklé pochybnosti o závazných stanoviscích se nezmínil a trval na tom, že může přezkoumávat pouze jejich vzájemný soulad, pokud vznikne důvodná pochybnost na jeho straně. Ta v tomto případě nevznikla a veškerá stanoviska jsou kladná a souladná. Žalobci namítají, že reakce stavebního úřadu se dá shrnout do konstatování, že mechanicky posbíral kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy a silně kontroverzní stavbu bez dalších okolků umístil, přičemž selhal jak správní úřad na úseku ochrany památkové péče, tak na straně hygienika i orgán ochrany přírody a krajiny. Žalobci namítli, že pokud nebylo vůbec vydáno závazné stanovisko se souhlasem k zásahu do krajinného rázu, ale pouze sdělení dotčeného orgánu státní správy ve smyslu ustanovení § 156 správního řádu, pak jde o stav, kdy je krajinný ráz zjevně dotčen, ale chybí souhlas s takovým zásahem. Z tohoto důvodu nelze obsahově obhájit sdělení, že krajinný ráz nemůže být mohutným administrativním palácem, architektonickým novotvarem v zástavbě z 19. a 20.století vůbec dotčen. Žalovaný tak opět nezákonně a nepřesvědčivě vyřídil odvolací námitku zcela mimo věcné přezkoumání závazných stanovisek a při naplnění zásady materiální pravdy.

V páté žalobní námitce žalobci namítli, že praxe stavebního úřadu v Praze 8 při doručování rozhodnutí není v souladu se zákonem. Na vyvěšených písemnostech se praktikuje vyznačení podélným razítkem, kde je uveden a ručně vyplněn údaj „První den zveřejnění“, přičemž správní úřad ukládá v ustanovení § 25 odst.2 na písemnosti vyznačit den vyvěšení. Vzhledem k rozdílnosti formulací není vyloučen výklad, že prvním dnem zveřejnění je až den následující po dni vyvěšení. Vzhledem k tomuto nesouladu úřední praxe se zákonem a z opatrnosti podal žalobce své odvolání v předstihu před koncem lhůty. K tomu žalovaný odvolací správní úřad argumentoval nesprávně, když správní řád je podle názoru žalobců nutno chápat v jeho celku a v jeho vztazích ke stavebnímu zákonu a dalším předpisům. Proto nelze při doručování veřejnou vyhláškou vycházet z ustanovení § 69 správního řádu vytrženého z kontextu, ale je nutno zohlednit i závazná pravidla ediktálního doručování, obsažená v ustanovení § 25 správního řádu. V takových případech není nadbytečným požadavkem, aby správní úřad použil zákonných formulací k vyloučení možných pochybností, jak to bylo míněno a odkdy se ta která procesní lhůta při této formě doručování počítá. Žalobci v tomto případě museli vyvinout zvlášť intenzivní obezřetnost, aby nedošlo ke zkrácení jejich procesních práv.

V šesté žalobní námitce označili žalobci za hrubé zkrácení svých práv skutečnost, že žalovaný poté, kdy během března 2013 obdržel výsledky přezkumu od orgánů nadřízených dotčeným orgánům státní správy, vůbec nevyrozuměl účastníky o nových, podstatných

dokladech, založených do spisu a o možnosti se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, přičemž jde o nezákonný postup v rozporu s ustanoveními § 4 odst.3 a 4 a § 36 odst.3 správního řádu.

V poslední sedmé žalobní námitce žalobci namítli, že obě žalovaná rozhodnutí mají za podklad úpravu územního plánu hlavního města Prahy č. U0661/2008, kterou již nelze pro uplynutí lhůty bohužel soudně zrušit, nicméně podle názoru žalobců touto úpravou územního plánu byl stanoven koeficient využití území S (specifický koeficient). Žalobci namítli, že tento koeficient vůbec neexistuje, není definován ani v textové části územního plánu a není stanoveno, jak má být uplatňován a za jakých podmínek jej lze využít. Žalobci proto napadají úpravu územního plánu jako závazného podkladu pro vydání žalovaných rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst.2 věta druhá s.ř.s. Namítají, že v prostředí právního státu nelze ve sféře veřejné správy rozhodovat na základě zjevně neexistujících ustanovení a způsobem, který nelze vůbec přezkoumat na základě závazně určených právních pravidel. Přestože uvedenou úpravu již nelze zrušit, lze konstatovat její nepoužitelnost jako podklad pro zákonné rozhodování správního úřadu pro rozpor se zákonem.

Žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že předmětem vydaných rozhodnutí bylo umístění stavby AFI Karlín Business Centre – administrativní budovy, přičemž k jednotlivým námitkám, uplatněným žalobci v podané žalobě, žalovaný uvedl:

Pokud jde o žalobní námitky č.1 - č.4, pak ohledně závazných stanovisek dotčených orgánů jsou stavební úřad i žalovaný odvolací správní úřad při svém rozhodování vázány ustanovením § 149 správního řádu a obsah závazných stanovisek je pro jejich rozhodování závazný. Stavební úřad i odvolací správní úřad není oprávněn či odborně vybaven k přezkoumávání závazných stanovisek dotčených orgánů. Tato stanoviska jsou v souladu s ustanovením § 149 odst.4 správního řádu přezkoumávána příslušnými nadřízenými správními orgány a stavební úřad i žalovaný byli povinni závěry nadřízených správních orgánů respektovat. Jestliže dotčený orgán sdělil, že k zásahu do krajinného rázu nedojde, pak je vydání závazného stanoviska, kterým by se uděloval souhlas se zásahem do krajinného rázu, nadbytečné. Otázkou závazných stanovisek a jejich přezkoumáním se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval a řádně reagoval na všechny odvolací důvody.

K námitce nesprávného doručování pod č.5 žalovaný uvedl, že otázkou doručování se žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž zabýval a rozpor se zákonem neshledal. Žalobci navíc v podané žalobě nijak nespecifikovali, jak měli být tvrzenou nezákonností doručování zkráceni na svých právech.

V šestém žalobním bodě žalobci namítali, že žalovaný nevyrozuměl účastníky řízení o nových dokladech založených ve spisu a o možnosti se k nim vyjádřit. V daném případě nadřízené správní orgány neshledaly důvody ke zrušení nebo ke změnám napadených stanovisek dotčených orgánů. Stanoviska dotčených orgánů tak zůstala i nadále v platnosti a k obsahu závazných stanovisek dotčených orgánů měli žalobci možnost se vyjádřit již v řízení před stavebním úřadem.

Pokud jde o námitky, týkající se úpravy územního plánu hlavního města Prahy, žalovaný uvedl, že žalobci specifikují, v čem spatřují nezákonnost předmětné změny územního plánu, avšak nekonkretizují již, jak by tato tvrzená nezákonnost měla způsobit nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalobci rovněž v podané žalobě neuvedli, jakým způsobem měli být tvrzenou nezákonností změny územního plánu zkráceni na svých právech.

Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobě nevyhověl a jako nedůvodnou ji zamítl.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Jedná se o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu.

Na výzvu ze dne 6.12.2013 uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení dne 20.12.2013 Ludmila Dienstbierová, která na výzvu ze dne 13.1.2014 své písemné stanovisko k probíhajícímu řízení nepředložila.

Ještě před vydáním výzvy ze dne 6.12.2013 uplatnila právo osoby zúčastněné společnost Balabenka s.r.o., která doručila Městskému soudu v Praze dne 18.3.2014 své vyjádření, v němž navrhla zamítnutí podané žaloby. Poukázala na to, že naprostá většina tvrzení, uváděných žalobci, jsou buď neúplná nebo nepravdivá. Tvrzení žalobců jsou emotivní a předpokládá s cílem vyvolat dojem, že situace v území je horší, než je ve skutečnosti, že záměr představuje pouze další zátěž a že jediným obráncem na poli životního prostředí je druhý žalobce z pozice občanského sdružení. Žalobci tak zcela opominuli pozitivní vlivy záměru na okolí a architektonickou kvalitu záměru. Žalobci neprokázali porušení svých procesních práv, když postupem stavebního úřadu ani žalovaného nedošlo v žádném ohledu ke zkrácení práv žalobců tak, aby to mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Tvrzení žalobců o překročení hlukových a prachových limitů nejsou pravdivá. Umístěním záměrů nedojde k překročení stanovených limitů a součástí záměru je rozsáhlá výsadba zeleně, která mnohonásobně kompenzuje všechny přírůstky hodnot polévatého prachu a výrazně zlepšuje ovzduší v daném území. Posouzením daného záměru se zabývaly správní úřady včetně dotčených orgánů státní správy dostatečným způsobem, postupovaly procesně podle platných právních předpisů, vycházely z hodnověrných podkladů a svá rozhodnutí vydaly s ohledem na všechny požadavky, vyplývající z právních předpisů. Zrušením napadeného rozhodnutí by osobě zúčastněné vznikla podstatná újma, spočívající v tom, že do území v souvislosti se záměrem investovala velké finanční prostředky na akvizici pozemku, projektovou činnost, plánování a projednávání záměru včetně nákladů na vybudování protihlukové stěny při železniční trati. Zrušení územního rozhodnutí by znamenalo realizaci záměru v původní podobě, která je kapacitou i vnějšími rozměry ještě objemnější, což není v zájmu ani žalobců, jak vyplývá z podané žaloby.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným odvolacím správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 26.10.2011 se společnost Balabenka s.r.o. domáhala vydání druhé změny územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 19.10.2000, nazvané „Administrativní budova Pernerova – Korybutova“, které vydal odbor územního rozhodování Magistrátu hlavního města Prahy s právní mocí dne 14.11.2000. Dne 24.6.2002 bylo toto rozhodnutí změněno rozhodnutím s právní mocí dne 16.7.2002. Správní úřad prvního stupně – stavební úřad konstatoval, že územní rozhodnutí je platné, neboť stavebním povolením na stavbu administrativní budovy Pernerova – Korybutova bylo povoleno napojení na inženýrské sítě a

stavební úpravy barokní kaple bývalého vojenského hřbitova, rekonstrukce barokní kaple byla realizována a práce na některých přípojkách inženýrských sítí již byly započaty. Z tohoto důvodu stavební úřad vydal dne 25.8.2010 rozhodnutí o změně stavby před dokončením a stanovil pro dokončení stavby lhůtu do dne 31.12.2013.

Stavební úřad na základě podané žádosti oznámil zahájení řízení o druhé změně územního rozhodnutí pro záměr stavby nazvaný „AFI Karlín Business Centre – administrativní budova“ opatřením ze dne 14.2.2012. Toto opatření bylo zveřejněno na úřední desce Úřadu městské části Praha 8 ode dne 15.5.2012 do dne 2.6.2012 a dotčeným orgánům a známým účastníkům řízení bylo doručeno jednotlivě. Účastníci řízení byli v oznámení o zahájení řízení a konání veřejného ústního jednání upozorněni, že své námítky mohou uplatnit nejpozději při veřejném ústním jednání. Ústní jednání se konalo dne 25.6.2012, o jeho výsledku byl sepsán protokol a následně dne 2.8.2012 vydal Úřad městské části Praha 8, odbor výstavby rozhodnutí, kterým vyhověl žádosti společnosti Balaběnka s.r.s. a vydal druhou změnu územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 19.10.2000 ve znění první změny ze dne 24.6.2002 s novým názvem „AFI Karlín Business Centre – administrativní budova.“

Z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně vyplývá, že v dané věci se jedná o novostavbu administrativní budovy organického tvaru, hlavní podélná osa bude prodloužením komunikace Pernerova, odkud bude hlavní vstup do budovy. Objekt bude mít dvě podzemní podlaží, pět plných nadzemních podlaží a šesté podlaží ustupující. Z podzemních podlaží budou umístěny garáže a technické zázemí objektu, v prvním nadzemním podlaží bude umístěno vstupní lobby s centrálním atriem, které spojí jednotlivé vstupy do objektu. V prvním nadzemním podlaží budou umístěny restaurace, jídelna a obchodní plochy zázemí. Ve druhém až šestém nadzemním podlaží budou kancelářské prostory. Objekt bude mít v úrovni nadzemní části maximální půdorysné rozměry 108,5 x 66 metrů. Nadzemní stavbu tvoří dvě samostatné části propojené atriem, každá z nich složená ze dvou vzájemně propojených staveb na eliptickém půdorysu. Objekt je symetrický v obou osách. V podzemním podlaží budou řešena jako celek na nepravidelném obdélníkovém půdorysu o maximálních rozměrech 108,7 krát 66,7 metrů s vjezdovou rampou o délce maximálně 51,5 metru, vystupující v jihozápadním rohu.

Proti uvedenému rozhodnutí o umístění stavby podali odvolání občanské sdružení za lepší život v pražském Karlíně KARLÍN SOBĚ, dále Pavlína Štulíková, Zdenka Pavlíčková, Michal Musil, Marie Foltýnová, Marek Foltýn, Bedřich Svoboda, Petr Švec, Ludmila Rezazgvi (Dienstbierová) a Městská část Praha 8 - Úřad městské části Praha 8.

O podaných odvoláních rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 2.8.2012 potvrdil se závěrem, že jednotlivá popsaná odvolání účastníků řízení, zastoupených JUDr.Petrem Kužvartem, advokátem, vypořádal na stranách 5 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech označených A1-A5 a B1-B9. Navrhovaná změna umístění stavby je možná a na základě všech skutečností uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil odvolací orgán rozhodnutí jako věcně správné, neshledal v něm ani v řízení, které mu předcházelo, rozpory s právními předpisy ani jiné nedostatky, které by odůvodňovaly jiný postup. Z tohoto důvodu odvolací správní úřad rozhodl, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobci i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního úřadu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, stavebního úřadu, ze dne 2.8.2012, o vydání rozhodnutí umístění stavby „AFI Karlín Business Centre – administrativní budova“ v Praze 8 - Karlíně, v ulicích Pernerova a Korybutova, na pozemcích v katastrálním území Žižkov a Karlín.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s.ř.s.). Žalobce je občanským sdružením, které se zabývá ochranou jednotlivých složek životního prostředí a jeho členové jsou nositeli práv a povinností, vyplývajících z práva hmotného, o kterých bylo v tomto správním řízení o umístění stavby rozhodováno.

Městský soud v Praze se v první řadě zabýval otázkou, zda je v případě nyní posuzované žaloby splněna podmínka aktivní legitimace obou žalobců.

Žalobci se domáhali přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí. Druhý žalobce jako občanské sdružení může účinně namítat pouze taková porušení svých procesních práv, která mohou mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Druhý žalobce tak nemůže uplatňovat námitky třetích osob týkajících se jejich hmotných práv, které subjektivně z pohledu těchto osob poukazují na narušení životního prostředí v důsledku zvýšení hluku a imisí.

K uvedenému je třeba uvést, že soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost (tedy pro rozpor rozhodnutí s hmotněprávními normami) či pro vady řízení (pro rozpor s normami procesními). Společná pro oba případy je skutečnost, že soud může rozhodovat o zrušení takových rozhodnutí pouze na návrh osoby mající aktivní legitimaci. Nemůže se zabývat návrhem na zrušení rozhodnutí podaným „kýmkoli“ – vždy musí v první řadě zkoumat žalobní legitimaci. Pokud soud shledá, že žalobce aktivně legitimován není, nepřísluší mu rozhodovat o zrušení napadeného rozhodnutí, byť by se jednalo o věc „veřejného zájmu“. Není možno

vystupovat jménem veřejnosti tam, kde ochrana dotčených práv přísluší jiným subjektům, a to těm, jejichž hmotná práva byla správním rozhodnutím skutečně zasažena.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobní legitimace v nyní posuzované věci u druhého žalobce je dána, neboť procesně je v souladu s ustanovením § 65 s.ř.s. k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Ve vztahu k aktivní žalobní legitimaci soud předně zkoumal, zda žalobce namítal konkrétní zkrácení na svých právech, zda jsou jeho námitky relevantní ve vztahu k předmětu řízení a dále, zda vzhledem k jeho postavení občanského sdružení jsou uplatněné žalobní body legitimní ohledně těch zájmů, k jejichž ochraně mu bylo právními předpisy postavení účastníka založeno. Účastenství žalobce, jakožto občanského sdružení podle ustanovení § 85 odst.2 stavebního zákona, nebylo ve správním řízení zpochybněno, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se odvolací správní úřad i přes určité vyjádřené pochybnosti zabýval námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení vznesl. Soud posuzoval, jaké cíle žalobce sleduje a jaký je obsah jeho stanov. Aktivní legitimaci druhého žalobce bylo v daném případě třeba posuzovat také v intencích zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (ustanovení § 23 odst.9 zákona č. 100/2001 Sb.). Námitky, týkající se ochrany zdraví a životního prostředí před negativními vlivy hluku a imisí znečišťujících ovzduší a námitky výslovně mířící na proces posuzování vlivů na životní prostředí, lze označit za námitky legitimní ve vztahu k zájmu žalobce jako neziskové organizace, který je vyjádřen v jeho stanovách a kterým je zájem na ochraně životního prostředí v širším smyslu. Totéž platí i o vznesení námítky zkrácení v procesních právech ohledně dopadů těchto negativních účinků na životní prostředí – i k ní byl žalobce oprávněn s ohledem na předmět ochrany veřejných zájmů podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Podle již konstantní judikatury správních soudů nejsou občanská sdružení nositeli hmotných práv a před soudem mohou účinně namítat pouze takové porušení svých procesních práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Občanská sdružení tohoto typu a zaměření tak před soudem nejsou oprávněna k tomu, aby si osvojovala námitky třetích osob týkající se porušení hmotných práv těchto osob, a to ani tehdy, jestliže taková osoba (tj. fyzická osoba, jejíž hmotná práva dotčena být mohou) sama žalobu u soudu nepodala (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12.4.2000, č.j. 5A 98/1998 – 109). V návaznosti na výše uvedené úvahy soud na tomto místě k tvrzenému nedostatku žalobní legitimace uzavírá, že bylo možno posuzovat, k porušení žalobcových procesních práv skutečně došlo, a to především tím, že se správní orgány obou stupňů řádným způsobem nevypořádaly se všemi žalobcovými námitkami a zamítnutí námitek namířených proti vyjádření dotčených orgánů státní správy a poukazujících na porušení konkrétních právních předpisů řádně a dostatečně přesvědčivě neodůvodnily. Procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud v Praze proto posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní orgány obou stupňů vypořádaly.

Žalobce v podané žalobě namítal, že předmětné území, v němž byla umístěna stavba „AFI Karlín Business Centre – administrativní budova“ v Praze 8 - Karlíně, v ulicích Pernerova a Korybutova, na pozemcích v katastrálním území Žižkov a Karlín“ je již nyní výrazně nadlimitně zatíženo co do hlukové zátěže. Již nyní existující nadlimit bude novostavbou administrativní budovy organického tvaru, která bude mít dvě podzemní podlaží, pět plných nadzemních podlaží a šesté podlaží ustupující, přičemž v podzemních podlažích

budou umístěny garáže a technické zázemí objektu, v prvním nadzemním podlaží bude umístěno vstupní lobby s centrálním atriem, které spojí jednotlivé vstupy do objektu., v prvním nadzemním podlaží budou umístěny restaurace, jídelna a obchodní plochy zázemí a konečně ve druhém až šestém nadzemním podlaží budou kancelářské prostory, zcela nepochybně dále zvýšen. Podle názoru žalobce jde o typickou bagatelizaci dopadů, která se děje ve všech případech záměrů komerčních paláců na celé Pankrácké pláni a v jejím okolí, přičemž jednotlivé zátěže postupně v celém širším území kumulují až po zdraví trvalou expozici poškozující úroveň.

Podle ustanovení § 79 odstavce 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle ustanovení § 86 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí podle správního řádu základní údaje o požadovaném záměru, identifikační údaje o pozemku nebo stavbě, na nichž se má záměr uskutečnit, uvedení osob, které mají vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, jestliže může být jejich právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. K žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí

- a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem,
- b) závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů, nevydává-li se koordinované závazné stanovisko podle ustanovení § 4 odst.7 nebo o závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí,
- c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,
- d) smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo plánovací smlouvu, vyžaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury,
- e) dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou část.

Podle odstavce 4 uvedeného právního ustanovení stanoví-li tak zvláštní právní předpis, nebo pokud bude navrhovaný záměr svými negativními vlivy překračovat limitní hodnoty stanovené zvláštními právními předpisy za hranicí pozemku určeného k jeho realizaci, předloží žadatel současně žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu.

Podle ustanovení § 68 odstavců 1 až 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst.1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (ustanovení § 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků;

výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pro řízení a rozhodnutí o odvolání platí totéž podle ustanovení § 93 správního řádu. Podle ustanovení § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

V pravomoci stavebního úřadu není stanoviska dotčených orgánů státní správy přezkoumávat. Stavební úřad je stanoviskem vázán, avšak zároveň ze stavebního zákona vyplývá jeho povinnost rozhodnout po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu (ustanovení § 89 stavebního zákona). Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde v řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku.

V rozsudku ze dne 29.3.2007, č.j.: 1As 16/2006 – 54, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, podle kterého účelem ustanovení § 89 stavebního zákona je - vedle ochrany dalších důležitých veřejných zájmů - především ochrana životního prostředí. Tyto zájmy chrání právě tzv. „složkové zákony“, které upřesňují, jaká povolení, závazná stanoviska, posudky nebo vyjádření jsou v daném řízení zapotřebí, případně, zda je souhlas orgánu, jenž příslušné zájmy hájí, vůbec nutný. Ustanovení § 89 stavebního zákona z tohoto pohledu slouží jako „zastřešující“ obecné zmocnění pro stavební úřady souhlasu, vyjádření a stanoviska od dotčených orgánů státní správy požadovat a ve spolupráci s nimi pak rozhodovat. Dotčené orgány státní správy se ve svých stanoviscích logicky vždy vyjadřují pouze k tomu chráněnému zájmu, k jehož ochraně jsou ze zákona nadány příslušnou pravomocí, a který právě pro nedostatek odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám (typicky může jít právě o hlukové limity či limity imisní, za účelem jejichž posouzení je třeba zpracovat hlukovou či rozptylovou studii, a to vždy tím dotčeným správním orgánem, který je k tomu příslušný). Finální závěr, zda posuzovaný záměr (stavba) je či není souladný se všemi chráněnými zájmy, již musí nutně učinit sám stavební úřad.

Jestliže účastník řízení napadá stanoviska dotčeného orgánu a namítá jeho rozpornost, žádná úvaha stavebnímu úřadu ve vztahu k příslušnému úseku veřejné správy nepřísluší. Závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy právě proto podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v usnesení ze dne 21.10.2008, č.j. 8As 47/2005 - 86, publikovaném ve Sbírce NSS pod č. 1764/2009, podléhají samostatnému soudnímu přezkumu. V odůvodnění citovaného rozhodnutí však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výslovně uvedl, že opačný závěr bude platit v okamžiku, kdy nejde o stanovisko závazné, a kdy rozhodující orgán, který vydává konečné rozhodnutí, je oprávněn i s ohledem na úsek veřejné správy ve stanovisku zachycený realizovat určitou míru vlastní úvahy. Jinými slovy, jestliže nepůjde o závazné stanovisko, pak naopak stavební úřad vlastní úvahu učinit musí. Odkázat lze v návaznosti na shora uvedené i na judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6 A 7/2002 – 55, v němž Vrchní soud vyslovil názor, že vyšel-li správní orgán v důvodech rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy (v daném případě Správy CHKO), pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. Přikloní-li se přitom správní orgán k názoru jedné strany, pak je třeba, aby se odborně vypořádal s názory druhé strany a vyvrátil je.

V posuzovaném případě je nutno názorem druhé strany rozumět názor, který ohledně podkladových stanovisek dotčených orgánů vyjádřili účastníci řízení (mj. i žalobci) ve svých námitkách. Stavební úřad se proto námitkou směřující proti podkladovým stanoviskům musí zabývat a v kooperaci s příslušným dotčeným orgánem, dotyčné materiály si vyžádat a účastníky s nimi v případě jejich žádosti seznámit. Pokud je stanovisko v řízení před stavebním úřadem ze strany účastníka napadeno jakožto vnitřně rozporné, pak je stavební úřad stejnou cestou, tj. ve spolupráci s tímto orgánem, povinen skutečné či tvrzené rozpory sám odstraňovat. Je zřejmé, že námitkou, podle níž kladné stanovisko bylo vydáno, aniž z odůvodnění tohoto stanoviska je zřejmé, z jakého důvodu je vysloven souhlas (a skutečnosti zmíněné v odůvodnění nasvědčují spíše opačnému závěru), se stavební úřad měl zabývat. Těmito rozpory se stavební úřad má povinnost zabývat z úřední povinnosti jakožto garant zákonnosti územního řízení. Pouhý odkaz na stanoviska dotčených orgánů státní správy se tedy v případě zpochybnění jejich vzájemného souladu jeví jako nedostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní správní uvážení stavebního úřadu v tomto směru. Stavební úřad by se tak zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu a jeho role by v krajním případě byla zredukována *ad absurdum* na pouhý sběr dat (vyjádření, posudků a stanovisek) a pozdější deklarování závěrů dotčených orgánů státní správy cestou formálního vydání rozhodnutí na jejich základě. Je zřejmé, že takovou pasivní roli stavebnímu úřadu zákon nepřisuzuje.

Stavební úřad je vázán zákonem potud, že k návrhu na umístění stavby musí být investorem předložena příslušnými právními předpisy požadovaná stanoviska dotčených orgánů státní správy, a rozhoduje po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu, je však povinen zajistit soulad těchto stanovisek a je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v celku. Dopady předpokládaného umístění stavby dle návrhu a jejího vlivu v důsledku následného provozu musí být posuzovány ve vztahu k danému místu a času a musí být respektovány požadavky na ochranu zdraví před nepříznivými účinky hluku, stejně tak požadavky na kvalitu ovzduší stanovené v zájmu ochrany zdraví. I když dané vlivy každý z dotčených orgánů vyhodnotil samostatně, je stavební úřad povinen je vyhodnotit ve svém souhrnu, zejména pakliže ze stanovisek plynoucí zjištění (vycházející z odborných odhadů a studií) nasvědčují tomu, že zjištěné hodnoty, pokud jde o účinky samotné stavby jako takové, sice jednotlivě, samy o sobě nevykazují nadlimitní či nepřijatelné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo, nebo se zjištěné hodnoty přípustné maximální limitní zátěži blíží.

V daném konkrétním případě byly účinky umístění stavby podle návrhu investora z hlediska negativních účinků hluku i imisí, tedy přetížení stávajícímu stavu v území, posuzovány v územním řízení na základě podkladů dopravního inspektorátu, akustické studie a rozptylové studie) se závěry vyslovenými dotčenými orgány, a to Hygienickou stanicí hl.m.Praha a Odborem ochrany prostředí Magistrátu hl.m. Prahy.

Soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu se zákonem, neboť negativní účinky stavby, a to platí i pro její umístění, nesmí překročit limity uvedené v příslušných právních předpisech. Jestliže nařízením vlády byly stanoveny nejvyšší přípustné hodnoty hluku v chráněném venkovním prostoru v zájmu ochrany zdraví osob, pak z hlediska tohoto veřejného zájmu, na jehož obranu dotčené orgány státní správy vystupují v územním řízení a jehož naplnění má sledovat i stavební úřad, nelze přistoupit na argumentaci, že lze bez dalšího do tohoto území jako přípustné umístit další

objekt, který tento stávající stav, byť i jen nevýrazně zhorší, navíc za situace, kdy případné povolení stavby není provázáno s žádnými podmiňujícími opatřeními, která by aspoň výhledově garantovala k datu zhotovení stavby či uvedení do provozu snížení stávajícího hraničního, místy až nadlimitního stavu hluku pod stanovené limity a dosažení žádoucího, právními předpisy stanoveného stavu.

Z hlediska žalobní námitky, týkající se zatížení a znečištění ovzduší v souvislosti s umístěnou stavbou, má soud za to, že ani ochrana ovzduší nebyla v daném případě správními úřady posouzena náležitým způsobem. Situace je obdobná v tom, že stanovisko Odboru životního prostředí MHMP nestanovilo pro územní řízení žádné podmínky a dotčený orgán státní správy akcentoval, že v předmětné lokalitě pravděpodobně nedochází k překračování emisních limitů znečišťujících látek. Správní úřad nezjistil skutečně ani odborně podložené pravděpodobné hodnoty přínosu navrhované stavby z hlediska sledovaných imisí, respektive emisí souvisejících s dopravní obslužností stavby. Orgán ochrany ovzduší z hlediska jím chráněných zájmů s navrhovaným záměrem souhlasil bez stanovení jakýchkoli podmínek a stavební úřad ani žalovaný odvolací správní úřad se nevypořádaly dostatečně přesvědčivě se zcela konkrétními, určitými a srozumitelnými námitkami žalobce.

Ze spisového materiálu správních úřadů nevyplývá, že by předpokládaná zátěž území jak z hlediska hlukové, tak imisní situace v území v důsledku dokončené stavby k datu vydání rozhodnutí stavebního úřadu, respektive žalovaného, bylo ověřováno. Závěry stavebního úřadu ani žalovaného se *de facto* toliko odvolávají na stanoviska dotčených orgánů, které přitom podle názoru soudu plně nerespektují závaznost právních předpisů upravujících ochranu životního prostředí. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že z tohoto pohledu žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát. Realizace plánované výstavby je vždy podmíněna splněním dalších zákonných požadavků na umístění staveb, výstavbu a povolení jejich provozu. Je na žalovaném správním úřadu, aby se v odůvodnění napadeného rozhodnutí důsledně vypořádal s odvolací argumentací odvolatelů o tom, že nová stavba, zvyšující intenzitu dopravy, je navrhována v území, kde stávající stav již v době zahájení řízení zřejmě vykazoval překračování limitů stanovených k ochraně veřejných zájmů. Protože přípustnost takových záměrů je na místě vázat (či podmiňovat) novým řešením, které mělo vést ke snížení nežádoucích vlivů stávající situace. S uvedenou argumentací se však žalovaný náležitě nevypořádal a omezil se pouze na strohé konstatování obsahu podkladových stanovisek dotčených orgánů veřejné správy bez ohledu na vlastní obsah odvolacích námitek.

Vzhledem k výše uvedeným zjištěným nedostatkům a vadám žalobou napadeného rozhodnutí považoval Městský soud v Praze za vhodné zabývat se dalšími žalobními námitkami jen v nezbytně nutném rozsahu. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v části, v níž se žalovaný zabýval obsahem odvolání odvolatelů, zastoupených JUDr. Petrem Kužvartem (strany 5 a 6, body A1 až A4 napadeného rozhodnutí), je pro svoji stručnost, strohost a obecnost nepřezkoumatelné, neboť z něho vyplývá pouze obecný závěr o tom, že odvolací správní úřad neshledal námitky důvodnými, avšak není z něho zřejmé, z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů k takovému výsledku správní úřad dospěl. Žalobcům je podle názoru soudu nutno přisvědčit v tom, že žalovaný odvolací správní úřad opět ryze formálně a nikoli obsahově přezkoumané podkladové závazné stanovisko obhajoval, aniž by naplnil zásadu materiální pravdy. Žalobci se nedočkali obsahového přezkumu a na jeho základě hodnověrného a zákonného vyvrácení své odvolací námitky. Na uvedeném závěru nemění ničeho skutečnost, že žalovaný se obsahem odvolacích (a

žalobních) bodů podrobněji a důsledněji zabýval ve vyjádření k podané žalobě, k čemuž však soud při přezkumu napadeného rozhodnutí již přihlídnout nemohl.

K námitce žalobců ohledně nesprávného údaje na otisku razítka na originálu rozhodnutí ohledně data vydání rozhodnutí a jeho zveřejnění považuje soud za potřebné uvést, že byť ustanovení § 69 správního řádu uvedenou problematiku výslovně neřeší, bylo na žalovaném odvolacím správním úřadu, aby se zabýval zcela konkrétními skutečnostmi, uvedenými v nyní posuzované věci ve spisovém materiálu a zaujal k námitce odvolatele určité a srozumitelné stanovisko, zejména za situace, kdy odvolatel namítá porušení svých práv v podobě hrozícího krácení lhůty pro podání odvolání.

V další žalobní námitce označili žalobci za hrubé zkrácení svých práv skutečnost, že žalovaný poté, kdy během března 2013 obdržel výsledky přezkumu od orgánů nadřízených dotčeným orgánům státní správy, vůbec nevyrozuměl účastníky o nových, podstatných dokladech, založených do spisu a o možnosti se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, přičemž jde o nezákonný postup v rozporu s ustanoveními § 4 odst.3 a 4 a § 36 odst.3 správního řádu. Rovněž uvedená námitka je podle názoru soudu důvodná. Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotčeného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci samé, zakládá to vadu řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s. pro porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na článek 38 odst.2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí. Není samo o sobě porušením ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je však třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. Postup žalovaného odvolacího úřadu tyto podmínky nesplňuje a není rozhodné, že doplněná stanoviska nadřízených úřadů ke stanoviskům dotčených orgánů obsahově původní stanoviska neměnila. Žalobcům bylo postupem žalovaného upřeno právo seznámit se před vydáním rozhodnutí o odvolání s těmito podklady, které (navíc) byly právě těmi nosnými a zásadními argumenty pro zamítavý výrok rozhodnutí o odvolání

V poslední sedmé žalobní námitce žalobci namítli, že obě žalovaná rozhodnutí mají za podklad úpravu územního plánu hlavního města Prahy č. U0661/2008, kterou již nelze pro uplynutí lhůty bohužel soudně zrušit, nicméně podle názoru žalobců touto úpravou územního plánu byl stanoven koeficient využití území S (specifický koeficient). Žalobci namítli, že tento koeficient vůbec neexistuje, není definován ani v textové části územního plánu a není stanoveno, jak má být uplatňován a za jakých podmínek jej lze využít. Žalobci proto napadají úpravu územního plánu jako závazného podkladu pro vydání žalovaných rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst.2 věta druhá s.ř.s. Namítají, že v prostředí právního státu nelze ve sféře veřejné správy rozhodovat na základě zjevně neexistujících ustanovení a způsobem, který nelze vůbec přezkoumat na základě závazně určených právních pravidel. Přestože uvedenou úpravu již nelze zrušit, lze konstatovat její nepoužitelnost jako podklad pro zákonné rozhodování správního úřadu pro rozpor se zákonem.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalobci v podané žalobě prostřednictvím svého zástupce srozumitelně uvedli, v čem spatřují nezákonnost předmětné změny územního plánu, avšak z podané žaloby již není zřejmé, jaký je vztah této tvrzené nezákonnosti k žalobou napadenému rozhodnutí, tj. z jakých skutkových či právních důvodů způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalovanému lze rovněž přisvědčit v tom, že žalobci v podané žalobě neuvedli, jakým způsobem měli být tvrzenou nezákonností změny územního plánu zkráceni na svých právech. Podle názoru soudu pouhé zahrnutí této konkrétní verze územního plánu mezi podklady vydaného rozhodnutí o umístění stavby nezpůsobuje bez dalších zcela konkrétně určených a označených rozhodných skutečností, nezákonnost rozhodnutí a nemůže tedy být z logiky věci ani samostatným důvodem pro jeho zrušení v rámci řízení před správním soudem o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu.

Soud ze všech výše uvedených důvodů shledal žalobu částečně důvodnou a proto podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

V tomto řízení bude na odvolacím správním orgánu, aby se znovu zabýval odvoláním žalobců proti rozhodnutím o umístění předmětné stavby a jejich obranou, uplatněnou v podaném opravném prostředku. V intencích shora uvedeného odůvodnění rozhodnutí soudu žalovaný znovu rozhodne o odvolání žalobců a v odůvodnění rozhodnutí uvede, na základě jakých konkrétních ustanovení zákona dospěl k závěru, že byly či nebyly splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Přitom je na žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, účinného ode dne 1.1.2006.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 6.000,-Kč a dále náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, tvořených odměnou zástupce žalobce. Výše těchto nákladů je tvořena zvýšenou odměnou právního zastoupení dvou žalobců JUDr.Petrem Kužvartem, advokátem, za dva úkony právní služby po 4.960,- Kč a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč podle ustanovení § 9, § 11, § 12 odst.4 a § 13 odst.3 vyhl. č. 117/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění konání těchto úkonů právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby).

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 16.520,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám nového právního zástupce žalobce JUDr.Jiřího Matznera, advokáta, ve třicetidenní lhůtě k plnění podle ustanovení § 149 odst.1 o.s.ř. za použití ustanovení § 64 s.ř.s.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze byla soudem společností Balabenka s.r.o. a Ludmile Dienstbierové (dříve Rezazgvi) dána možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.července 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová